

Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym

Naszą misją jest:

- dbanie o godność ludzką, miejsce w rodzinie i wśród innych ludzi oraz szczęście osób niepełnosprawnych intelektualnie,
- wspieranie rodzin, aby były one w stanie sprostać sytuacjom, które pociąga za sobą fakt urodzenia dziecka z upośledzeniem umysłowym i wspólne życie oraz przekształcać własny ból w gotowość niesienia pomocy innym.

Naszym celem jest:

- działanie na rzecz wyrównywania szans osób z niepełnosprawnością intelektualną, tworzenia warunków przestrzegania wobec nich praw człowieka, prowadzenia ich ku aktywnemu uczestnictwu w życiu społecznym oraz wspieranie ich rodzin. (Art. 4 Statutu).

Zadania Polskiego Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym obejmują w szczególności:

- rzecznictwo interesów, z wykorzystaniem m.in. instrumentu praw człowieka,
- inicjowanie rozwiązań prawnych,
- organizowanie i prowadzenie różnego rodzaju placówek, programów i usług dla niepełnosprawnych dzieci i osób dorosłych w zakresie kompleksowej, wielodyscyplinarnej rehabilitacji i terapii, edukacji, przygotowania do pracy, zatrudnienia, opieki mieszkaniowej, rekreacji oraz wspierania w samodzielności, a także pomoc ich rodzinom (m.in. przez udostępnianie informacji, poradnictwo życiowe i prawne, grupy wsparcia, krótkoterminowe zastępowanie w opiece itp.),
- współpracę z organami władzy rządowej i samorządowej w zakresie zaspokajania potrzeb osób niepełnosprawnych i ich rodzin oraz formułowania odpowiedniej polityki społecznej,
- szkolenia rodziców i profesjonalistów,
- działalność wydawniczą i współpracę z mediami w celu zmiany postaw społecznych.

Członkami Stowarzyszenia są:

- rodzice i opiekunowie prawni, osoby z niepełnosprawnością intelektualną, inni członkowie ich rodzin, a także przyjaciele, w tym profesjonaliści zaangażowani w pracę dla ich dobra.

Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym jest członkiem Inclusion International - Międzynarodowej Ligi Stowarzyszeń na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym, Inclusion Europe oraz Polskiego Forum Osób Niepełnosprawnych (członka European Disability Forum).

Stowarzyszenie jest organizacją pozarządową i samopomocową, działającą nie dla zysku, a dla pożytku publicznego. Skupia ponad 155 Kół w całej Polsce.

Krośnieńskie Koło Polskiego Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym jest jednostką terenową działającą na obszarze Krosna i okolic. Posiada osobowość prawną.

PRZYPOMINAMY

Siedziba Polskiego Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym Koło w Krośnie

Adres: Krosno, ul. Powstańców Śląskich 16
tel. / fax 0-13 432 58 37 i 0-13 432 71 16

Ośrodek Wczesnej Interwencji

Adres: Krosno, ul. Powstańców Śląskich 16
tel. / fax 0-13 432 58 37 i 0-13 432 71 16,

czynny: poniedziałek: 11⁰⁰-18⁰⁰
 wtorek : 10⁰⁰-18⁰⁰
 środa, czwartek, piątek: 8⁰⁰-18⁰⁰

Wszystkich zgłaszających się obowiązuje wcześniejsza rejestracja oraz aktualne skierowanie od lekarza ubezpieczenia zdrowotnego specjalisty w zakresie pediatrii, neurologii, rehabilitacji medycznej.

Ośrodek Rehabilitacyjno – Edukacyjno -Wychowawczy

Adres: Krosno, ul. Powstańców Śląskich 16
tel. / fax 0-13 432 58 37 i 0-13 432 71 16, e-mail: orew.krosno@psouu.org.pl
czynny: Codziennie 6³⁰ - 16⁰⁰

Warsztat Terapii Zajęciowej

Adres: Krosno, ul. Grodzka 49
tel. 0-13 420 07 90, 0-13 420 07 91, e-mail: wtz.krosno@psouu.org.pl
czynny: Codziennie 7³⁰ -15³⁰

Środowiskowy Dom Samopomocy

Adres: 38 – 404 Potok 456
tel. 0-13 436 06 50 , e-mail: sds.krosno@psouu.org.pl
czynne: Codziennie 7⁰⁰ – 15⁰⁰

Biblioteka: Krosno, ul. Powstańców Śląskich 16

czynna: Codziennie: 14⁰⁰ - 14³⁰

Informacje o działalności Stowarzyszenia można znaleźć na stronie internetowej – <http://www.psouu.org.pl/>, e-mail: zk.krosno@psouu.org.pl

Ośrodek Wczesnej Interwencji

Ośrodek nasz działa już od 1992r. W tym czasie ok. 5-cio krotnie wzrosła liczba dzieci objętych wielospecjalistyczną opieką (z ok.40 do ok.200 dzieci).

Wynika to przede wszystkim z faktu, że zagrożenie niepełnosprawnością i niepełnosprawność staje się udziałem coraz większej grupy dzieci, do czego przyczynia się m.in. sytuacja środowiskowa (skażenie środowiska, tempo życia, stres), jak również postęp medycyny ratującej życie, np. w przypadkach głębokiego wcześniactwa, wad wrodzonych, czy ciężkich problemów okołoporodowych. Niepełnosprawność obejmuje często wszystkie sfery rozwoju dziecka i ma ogromny wpływ na jego funkcjonowanie i uczenie się, a także na funkcjonowanie jego rodziny.

Zadaniem OWI jest odpowiednio wczesna, wielospecjalistyczna pomoc skierowana zarówno do dziecka, jak i do jego rodziców. Placówka nasza zatrudnia obecnie lekarzy: specjalistów neurologii dziecięcej, specjalistę rehabilitacji medycznej, magistrów rehabilitacji ruchowej, psychologów i logopedę.

Celem rehabilitacji i terapii w naszym Ośrodku jest m.in. profilaktyka niepełnosprawności, stymulacja rozwoju wszystkich sfer dziecka, aby mogło osiągnąć optymalny poziom umiejętności w ramach swoich indywidualnych możliwości, zapobieganie pogłębianiu się deficytów rozwojowych oraz wsparcie emocjonalne rodziców w trudnym procesie uczenia się, jak żyć z niepełnosprawnością dziecka.

Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, że wczesna interwencja nie może być traktowana jako sposób na „wyleczenie” dziecka z niepełnosprawności (a z takim właśnie nastawieniem podchodzą do wczesnej interwencji niektórzy rodzice). Wielu form i wymiarów niepełnosprawności nie da się zrekompensować pomimo największych wysiłków specjalistów i rodziców. Wczesna interwencja powinna przede wszystkim „wydobywać” i rozwijać u dziecka: postrzeganie, ruch, interakcję, komunikację, mowę, chęć i zdolność zabawy, umiejętności potrzebne w życiu, szansę na rozwój społeczny i społeczną integrację. Ogromnie ważne jest zatem, aby rodzice jak najszybciej zaakceptowali dziecko takim jakie Ono jest - z jego możliwościami, ale i ograniczeniami. Tylko takie podejście pozwoli na wspieranie rozwoju dziecka i poszerzanie zakresu kompetencji podnoszących jakość jego życia i życia rodziny. Takie podejście pozwoli też uwierzyć rodzicom, że rodzina z dzieckiem niepełnosprawnym nie musi być rodziną z niepełnosprawnym stylem bycia - zarówno rodzice jak i dzieci mogą podejmować różne role społeczne oraz uczestniczyć w życiu towarzyskim i społecznym.

Oceniając efekty pracy w obszarze wczesnej interwencji na przestrzeni kilkunastu lat należy stwierdzić, że nawet w przypadkach najgłębszego upośledzenia wczesna pomoc jest skuteczna, tzn. zawsze w jakimś wymiarze poprawia jakość życia dziecka i jego rodziny.

Kierownik OWI
Anna Leńska

„Praca jest sama przez się przyjemnością”

Maniliusz

Zatrudnienie osób niepełnosprawnych intelektualnie w stopniu znacznym jeszcze kilka lat temu pozostawało w sferze marzeń. Spowodowane to było m.in.: barierami społecznymi i osobistymi. Bariera osobista to brak wykształcenia, słaba znajomość rynku pracy oraz metod i technik jej poszukiwania, mała aktywność osób niepełnosprawnych czy nieadekwatne ich oczekiwania co do warunków pracy i płacy, bariera społeczna - stereotypy tkwiące w społeczeństwie dotyczące możliwości i umiejętności osób niepełnosprawnych intelektualnie, częste zmiany w przepisach prawnych.

Dodatkową barierą jest również brak stałej struktury przygotowanej do udzielania osobom niepełnosprawnym intelektualnie chcącym wejść na rynek pracy specjalistycznej pomocy.

Działania prowadzone od lat w **Warsztacie Terapii Zajęciowej** w tym zakresie są odpowiedzią na potrzeby osób niepełnosprawnych intelektualnie. Efektem ich jest zatrudnienie dziewięciu uczestników Warsztatu w Zakładzie Aktywności Zawodowej w Rymanowie Zdroju. Widzimy jednak dalszą konieczność intensyfikacji prac w tym zakresie. Będą one dostosowane do możliwości poznawczych i zdrowotnych osób niepełnosprawnych intelektualnie w stopniu umiarkowanym i znacznym. Wynikać też będą z szerszej znajomości środowiska osób niepełnosprawnych intelektualnie i wiedzy o braku przystosowania instytucji doradztwa zawodowego do świadczenia usług tym osobom. W chwili obecnej prowadzimy raz w tygodniu zajęcia z doradcą zawodowym, wsparcie psychologiczne i zajęcia informatyczne. Mają one na celu m.in.: przygotowanie osób niepełnosprawnych intelektualnie do właściwego poruszania się na chronionym i otwartym rynku pracy, również z zastosowaniem technik informatycznych np.: Internetu. Pracujemy również nad stworzeniem w naszej placówce **pracowni symulacji pracy**, działającej na bazie już istniejących grup terapeutycznych. Celem pracowni będzie:

- wyuczenie umiejętności zachowania się w sytuacji pracy
- wypracowanie u osób z niepełnosprawnością intelektualną wizji zatrudnienia, prawidłowej samooceny i umiejętności podejmowania decyzji
- promowanie pozytywnych wzorców pracownika z akcentem na samodyscyplinę, dbałość o warsztat i narzędzia pracy oraz standard uzyskanych wytworów i produktów.

Zadania, które planujemy zrealizować wynikają z naszych obserwacji funkcjonowania osób niepełnosprawnych intelektualnie w pracy, ich zadowolenia, spełnienia i zwykłego ludzkiego szczęścia.

doradcy zawodowi WTZ

Maria Płader

Bernarda Gorczycewska

Pracownicy Warsztatu Terapii Zajęciowej na stażu zawodowym we Francji

W dniach 6.03.-20.03 2005 roku uczestniczyłam wraz z grupą 20 uczestników - instruktorów Warsztatów Terapii Zajęciowej z całej Polski w stażu zawodowym zorganizowanym we Francji przez Zarząd Główny PSOUU.

Przed wyjazdem otrzymałam szczegółowy program pobytu. Zaznajomiłam się z nim jeszcze w Polsce zwracając szczególną uwagę na charakter tych spotkań, które mnie najbardziej interesowały.

Po przyjeździe został on szczegółowo przedstawiony i omówiony przez organizację przyjmującą w trakcie spotkania informacyjnego. Dokonano wtedy omówienia wszystkich placówek, które mieliśmy wizytować, a ponad to dodatkowo nasz opiekun francuski przekazywał nam pod koniec dnia pobytu informacje na temat ewentualnych zmian w programie. Opieka i nadzór merytoryczny ze strony przyjmującej były bardzo dobre. We wszystkich spotkaniach uczestniczył nasz bezpośredni opiekun administrator Jean Claude Thomas, czasami dodatkowo inni administratorzy, a we wszystkich uczestniczył dyrektor sektora pracy Michel Bouronon, który był głównym autorem programu i odpowiedzialnym za jego realizację. Bezpośrednie kontakty z administratorem panem Thomasem i innymi administratorami były bardzo serdeczne. Z dużym osobistym zaangażowaniem przekazywali nam oni posiadaną wiedzę i doświadczenie. Umożliwiło mi to bardzo gruntowne pogłębienie wiedzy na temat organizacji pracy dla osób niepełnosprawnych intelektualnie.

Według mnie osoby niepełnosprawne intelektualnie dawały dzięki swojej pracy świadectwo zbliżonego do normy kształtowania się poczucia osobowego. Dużym przeżyciem dla mnie były bezpośrednie kontakty z tymi osobami, rozmowy w trakcie, których poznawałam ich pasje, marzenia i zainteresowania. Zauważyłam, że silnie rozwinięta jest u nich potrzeba akceptacji, wyrażanie wrażliwości interpersonalnej. Ciekawym dla mnie również było poznanie zasad pracy osób wspierających, ich zaangażowania i gotowości do wsparcia i pomocy. Z szacunkiem obserwowałam postawy tych osób, nastawionych na szeroko rozumiane wsparcie a nie wyręczanie.

Poznałam również codzienne życie i pracę osób niepełnosprawnych intelektualnie. Dużym zaskoczeniem dla mnie były warunki mieszkaniowe zorganizowane dla tych osób. Podziwiałam ich samodzielność w dokonywaniu umeblowania, dbaniu o porządek i estetykę. W trakcie dwutygodniowego stażu zdobyłam wiele doświadczeń. Obejmowały one wiele sfer funkcjonowania. I tak w sferze poznawczej zdobyłam bardzo szczegółową wiedzę na temat organizacji zatrudniania osób niepełnosprawnych intelektualnie, zasadności tego zatrudniania. Poznałam warunki pracy i codzienne życie tych osób. Miałam możliwość obserwacji pracy osób o różnym stopniu niepełnosprawności. Poznałam metody pomocy udzielanej tym osobom przez osoby wspierające, nieraz bardzo proste a skuteczne sposoby organizowania warsztatu pracy osoby niepełnosprawnej. Przekonałam się, że czasem do tego nie jest

potrzebny duży nakład finansowy. W sferze emocjonalnej miałam możliwość zaprzyjaźnienia się z osobami biorącymi udział w szkoleniu i to zarówno ze strony polskiej jak i francuskiej. Myślę, że będzie to procentowało wymianą doświadczeń a przez to i bardziej skuteczną pomocą w organizowaniu warunków zatrudniania osobom niepełnosprawnym intelektualnie. W sferze społeczno - kulturalnej miałam możliwość poznania ludzi żyjących na co dzień w tym tak bliskim nam kulturowo kraju, nawiązania znajomości.

Ogólnie bardzo ważnym dla mnie były doświadczenia:

- osoby niepełnosprawne poddawane są stałej rehabilitacji środowiskowej
- osoby te są włączone we wszelki dostępne formy aktywności, której celem jest umożliwienie im prowadzenie normalnego życia możliwie na tych samych warunkach jak innym członkom określonych grup społecznych.

Doświadczenia zdobyte podczas stażu pozwoliły mi na wysunięcie również innych spostrzeżeń; uważam, że w Polsce powinno się:

- szerzej informować społeczeństwo o osobach niepełnosprawnych, o ich możliwościach rozwoju, życia i zatrudniania
- koniecznym jest stała współpraca zakładów pracy z instytucjami kształcenia specjalnego, organizacjami itp.
- osoby pełnosprawne powinny być od najwcześniejszych lat uświadamiane i uwrażliwiane na obecność w społeczeństwie osób niepełnosprawnych.
- bardzo istotnym jest też poszerzenie publikacji poruszających problemy osób niepełnosprawnych, gdyż są one źródłem wiedzy dla wszystkich kręgów społecznych

Maria Płader

Psycholog - doradca zawodowy

Spotkanie z morzem. ...

Kiedy w kwietniu ubiegłego roku poinformowałam uczestników **Środowiskowego Domu Samopomocy**, że mamy szansę wyjechania na turnus rehabilitacyjny, reakcja była natychmiastowa i tylko jedna odpowiedź: Jedziemy! Uczestnicy sami, z pośród wielu ofert organizatorów turnusów leczących ich schorzenia wybrali, że będzie to wyjazd nad morze, do Darłówka. Po wielu przekładanych terminach z powodu braku dofinansowania z PFRON nadszedł czas wyjazdu. Dla większości uczestników miał to być pierwszy tak daleki i tak długi pobyt poza domem.

Po przyjeździe na miejsce okazało się, że budynek i pokoje w których mieliśmy zamieszkać pozostawiają wiele do życzenia, jednakże dla uczestników nie był najważniejszy komfort noclegu ale miejsce w którym się znaleźli. Wszystkie braki związane z zakwaterowaniem wynagrodziła nam pogoda, która mimo, iż był to już wrzesień, była dla nas bardzo łaskawa. Były więc kąpiele w morzu, spacer po plaży, zwiedzanie portów rybackich, wieczorem dyskoteki i ogniska. Nie mogło również zabraknąć rejsu statkiem, wycieczki do pobliskiego Słowińskiego Parku Narodowego. Uczestnicy mieli również okazję zobaczyć

sztorm na morzu, rozsuwany most łączący Darłówek Wschodni z Zachodnim, pod którym codziennie wieczorem przepływały kutry rybackie i piękny żaglowiec szkoleniowy Dar Młodzieży, który w ostatnim dniu pobytu przyłynął do brzegów Darłówka.

Po powrocie do Krosna miałam wiele wątpliwości. Przypominając sobie radosne ale bardzo zmęczone twarze uczestników wracających wieczorami do Ośrodka zadawałam sobie pytanie czy było warto organizować ten wyjazd? Moje rozterki uczestnicy rozwiali zaraz następnego dnia pobytu w ŚDS pytaniami: czy znów za rok pojedziemy??? Myślę, więc jednak, że był to aktywny wypoczynek. Wyjazd przyczynił się do rozwoju samodzielności u tych osób, sprzyjał usamodzielnianiu i był świetną formą terapii. Zwłaszcza Ci, którzy na co dzień wymagają trochę więcej pomocy i przez ten fakt często pozostają w domach mogli z całą grupą przeżywać radosne chwile i aktywnie uczestniczyć w pobycie nad morzem. Był to czas kiedy uczestnicy ŚDS zapomnieli o swojej niepełnosprawności.

Joanna Sikora
Kierownik ŚDS

Ku aktywnemu uczestnictwu w życiu społecznym - jak nasz OREW realizuje jeden z celów PSOUU

Wszyscy dążymy do kontaktu z drugim człowiekiem. Jakość naszego życia w dużej mierze zależy od jakości relacji z innymi. Chcemy spotykać ludzi dobrych i wrażliwych, być rozumiani i dostrzegani przez innych.

Ważnym elementem programu rewalidacyjno - wychowawczego naszych uczniów jest trening umiejętności społecznych. Uczniowie poznają najbliższe środowisko społeczno - kulturalne. Wyrabiamy u nich umiejętność praktycznego korzystania z placówek kulturalnych (kino, dom kultury, muzeum), instytucji (urzędy) i punktów usługowych. Zachowują się swobodnie i poprawnie w miejscach publicznych, biorą udział w otwartych imprezach (zabawy na Hali Sportowej, oglądanie wystaw w Muzeum i Biurze Wystaw Artystycznych).

Poprzez kontakty z kolegami ze Szkół Podstawowych nr 4 i 15 w Krośnie oraz Przedszkola nr 1 w Krośnie nasi uczniowie doskonalą umiejętność porozumiewania się i współdziałania. Przebywanie dzieci i młodzieży w otoczeniu ich sprawnych kolegów pozytywnie wpływa na wzajemne stosunki społeczno - emocjonalne. Uczniowie z tych placówek są życzliwi dla swoich niepełnosprawnych kolegów, nie unikają bezpośredniego kontaktu z nimi w sytuacjach zabawowych, nie dają im odczuć, że są „inni”. Zrozumieć świat osoby niepełnosprawnej intelektualnie jest niezwykle trudno. Częste kontakty pomagają zaprzyjaźnionym dzieciom i młodzieży poznać swoich niepełnosprawnych kolegów.

Pobyt w różnych środowiskach naszych uczniów stwarza szansę na to, że staną się oni niezależni, zaczną nawiązywać różnorodne relacje i realizować się w rozmaitych rolach. Wyraźne zróżnicowanie środowisk (rodzina, ośrodek, najbliższe otoczenie) w których przebywa nasz uczeń powoduje, że staje się on bardziej autonomiczny - samodzielny.

W naszym Ośrodku zwracamy uwagę na realne możliwości ucznia, ucząc go radzenia sobie z samym sobą, ogólnej zaradności życiowej i samodzielności a także współżycia

z innymi ludźmi. Wyposażamy go w takie umiejętności, aby mógł on zdobyć maksymalną niezależność życiową i na równi z innymi uczestniczyć w różnych formach życia społecznego, przy zachowaniu prawa do odmienności.

nauczyciel – terapeuta OREW
Bożena Gromek

Poznajemy nasz region

Najważniejszym celem w nauczaniu uczniów upośledzonych umysłowo w stopniu umiarkowanym i znacznym jest zapewnienie im optymalnych warunków do wszechstronnego rozwoju oraz uczestnictwa w życiu społecznym i kulturalnym. Zatem edukacja regionalna powinna stanowić ważny element w całokształcie oddziaływania pedagogicznego. Na potrzeby oddziałów edukacyjno - terapeutycznych Ośrodka Rehabilitacyjne Edukacyjne Wychowawczego w Krośnie powstał program edukacji regionalnej **"Poznajemy nasz region"** oparty na obowiązującej Podstawie programowej kształcenia ogólnego dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym w szkołach podstawowych i gimnazjach oraz na założeniach Programu Wychowawczego Ośrodka Rehabilitacyjne Edukacyjne Wychowawczy w Krośnie.

Celem programu jest rozwijanie zainteresowań i wiedzy dotyczącej historii miasta i regionu. Założenia programowe realizują poprzez różne formy dostosowane do rozwoju psychofizycznego i intelektualnego uczniów: wycieczki w celu poznania zabytków miasta i najbliższej okolicy, wyjścia na wystawy do BWA i Domu Kultury, spotkania z artystami i ciekawymi ludźmi, wykorzystywanie na zajęciach twórczości poetów i pisarzy naszego regionu, warsztaty plastyczne, lekcje muzealne w Muzeum Rzemiosła w Krośnie. W ramach programu "Poznajemy nasz region" zorganizowano:

- wycieczkę do dworku Marii Konopnickiej w Żarnowcu
- wycieczkę do Zamku w Odrzykoniu, dawnej siedziby Aleksandra Fredry
- wyjście na wystawę tkanin lnianych, wystawę lamp "W kręgu militariów" J. Czuchry do BWA w Krośnie
- wyjście do Muzeum Misyjnego u Sióstr Klawerianek w Krośnie
- wyjście do siedziby Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych i Zespołu Karpackich Parków Krajobrazowych

Program edukacji regionalnej realizowany jest we współpracy z przewodnikiem Muzeum Rzemiosła w Krośnie Panią Iwoną Cwiakałą. Lekcje muzealne są dla uczniów niepełnosprawnych intelektualnie atrakcyjnym uzupełnieniem terapii i sposobem na lepsze poznanie swojego miasta i regionu. Przyczyniają się do rozbudzania zainteresowań kulturalnych i poznawczych. Na zajęciach w muzeum uczniowie oglądają przedmioty używane dawniej, poznają dawne rzemiosła artystyczne oraz techniki zdobnicze. Do każdej lekcji muzealnej przygotowuję wcześniej swoich uczniów. Zapoznaję ich z tematem, by

wiedzieli w jakim celu będą oglądać ekspozycję. Moi uczniowie uczestniczyli w lekcjach muzealnych o następującej tematyce:

- Co to jest muzeum?
- Symbole miasta Krosna
- W dawnej kuźni
- W pracowni krawieckiej 100 lat temu
- "Jak to ze lnem było"
- Wokół stołu i kuchni
- zegarach i różnych sposobach mierzenia czasu
- "Takie buty"
- Spacer historyczny po starym cmentarzu w Krośnie
- Zwiedzanie Rynku
- Zwiedzanie Kościoła Ojców Franciszkanów
- Zwyczaje i obrzędy związane ze Świtami Bożego Narodzenia, warsztaty plastyczne

Doświadczenie i przeżywanie przez uczniów mało znanej im rzeczywistości powala nie tylko zdobyć nową wiedzę, ale także poczuć się bardziej świadomymi i aktywnymi uczestnikami życia społecznego i kulturalnego.

nauczyciel - terapeuta
Anna Szerląg

Nasza pielgrzymka

W dniach 11 – 12 października 2005 roku odbyła się pielgrzymka do Częstochowy i Łagiewnik. Uczestniczyli w niej uczniowie OREW Krosno, wychowankowie WTZ Krosno i ŚDS Potok wraz z rodzicami i opiekunami.

Po kilkugodzinnej podróży autokarem pod opieką Ks. Proboszcza z Parafii Ducha Św. w Krośnie bezpiecznie dotarliśmy do Sanktuarium Jasnogórskiego w południe 11 października 2005 roku. Sam widok wieży klasztornej wylaniającej się w oddali powodował łączy wzruszenia i radości.

Po zakwaterowaniu w Domu Pielgrzyma udaliśmy się do Kaplicy Cudownego Obrazu, aby pokłonić się Matce Bożej. Jedni znaleźli się tam pierwszy raz, dla innych zaś było to kolejne spotkanie z Czarną Madonną jaśniejącą jakimś niesamowitym blaskiem. Nawet nasze niepełnosprawne dzieci przyprorowadzone, przywiezione na wózku, a nawet przyniesione na rękach, były jakieś spokojne, wyciszone. Dla każdego z nas było to niepowtarzalne przeżycie. Po krótkiej modlitwie udaliśmy się na spotkanie z przewodnikiem, który wskazał nam ważniejsze miejsca Sanktuarium. Na początku zaprowadził nas przed oblicze Matki Bożej do Kaplicy, później zwiedziliśmy Bazylikę, Skarbiec, Salę Rycerska, Muzeum 600 – lecia, Arsenal.

W czasie wolnym każdy mógł udać się na indywidualną modlitwę, zakupić pamiątki czy chwilę odpocząć.

Następnie wzięliśmy udział w wieczornej Mszy Św. w Kaplicy Cudownego Obrazu. Dzięki staraniom naszego Ks. Proboszcza podczas mszy mogliśmy znaleźć się tuż przed cudownym wizerunkiem Matki Bożej. Ostatnim punktem dnia była możliwość uczestnictwa w Apelu Jasnogórskim o godz. 21⁰⁰. Udał się tam każdy, kto mógł i miał jeszcze siły po wyczerpującym dniu.

Dzień następny naszej pielgrzymki – 12 października 2005 rozpoczęliśmy Mszą Św. w Kaplicy Cudownego Obrazu o godz. 6 rano, następnie uczestniczyliśmy w Drodze Krzyżowej na Wałach i tak zakończył się nasz pobyt w Częstochowie.

Kolejnym punktem podróży był Kraków. Tam chwilę zatrzymaliśmy się na Krakowskim Rynku, zwiedziliśmy Bazylikę Mariacką i słynny Ołtarz Wita Stwosza.

Na koniec naszej pielgrzymki zwiedziliśmy Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Łagiewnikach. Przybyliśmy tam na godzinę 15-tą i mogliśmy uczestniczyć w Koronce do Miłosierdzia Bożego. Następnie zwiedziliśmy „stary Kościół” oddając hołd doczesnym szczątkom Świętej Siostry Faustyny.

W ten sposób zakończyła się nasza dwudniowa pielgrzymka. Na twarzach „zmęczonych” fizycznie rodziców widać było radość, spokój i wielką siłę do niesienia swego codziennego Krzyża.

nauczyciel – terapeuta OREW
Dorota Sznajder

„Nie można uciec od pracy, która jest powołaniem”

Każdy młody człowiek zastanawia się nad swoją przyszłością. Myśli nad swoim zawodem, kierunkiem studiów czy powołaniem. Podobnie było ze mną. Moim marzeniem od dziecka była służba drugiemu człowiekowi. Nie wiedziałam czy mam zostać pielęgniarką, nauczycielką, pracownikiem socjalnym, psychologiem a może pedagogiem. Każdy swój wolny czas poświęcałam zatem na wolontariat. Po maturze szybko wybrałam kierunek studiów pedagogika specjalna. Choć nie do końca wiedziałam wtedy z czym jest on dokładnie związany. Ciągle zastanawiałam się co jest moim powołaniem?

Pracę w Stowarzyszeniu rozpoczęłam od stażu w Środowiskowym Domu Samopomocy w Potoku. Rozpoczynając pracę w ŚDS z młodzieżą i dorosłymi osobami niepełnosprawnymi (przeze mnie zwanymi osobami o szczególnych potrzebach) znalazłam odpowiedź na pytanie odnośnie mojego powołania. Już nie zastanawiałam się co powinnam robić w życiu, aby służyć innym. Znalazłam miejsce dla siebie. Później przyszedł czas zmiany na pracę w OREW z nieco młodszymi.

Dla mnie osoba niepełnosprawna to taka, która jest szczególnym darem a zarazem wyjątkowym zadaniem. Charakteryzuje się dużą wrażliwością oraz posiadaniem specyficznych potrzeb w poszczególnych sferach (obsługiwanie siebie, komunikowanie się, zachowania społeczne, sprawność motoryczna, funkcje poznawcze). Każda z tych osób jest niepowtarzalna, stanowi pewną indywidualność, co wiąże się z poszukiwaniem różnych metod, technik i form pracy konkretnie dopasowanych do danej jednostki. To my mamy być

nauczycielami, a w rzeczywistości okazuje się, że to właśnie osoby niepełnosprawne uczą nas dużo więcej. Uczą cierpliwości, zrozumienia a także empatii. Zachęcają również do refleksji nad życiem, nad jego kruchością oraz nastawieniem się na to, że każdy dzień niesie ze sobą coś nowego, nowe zadania, nowe trudności, nowe przygody.

Chciałabym jeszcze napisać czym kieruję się w pracy pedagoga specjalnego i co z mojego punktu widzenia uważam za najważniejsze. Otóż podstawą w naszej pracy jest przede wszystkim serce, nasze zaangażowanie, wrażliwość na potrzeby i krzywdę innych. Znaczącą rolę odgrywa również wykształcenie, choć dopiero praktyka, jak również chęć poszukiwania odpowiedzi na pojawiające się trudności dają możliwość pełnego rozwoju. Ważne jest również kierowanie się zasadą: „czyń innym tak, jakbyś chciał, aby tobie czyniono”.

nauczyciel – terapeuta OREW
Bernadeta Hagel

Mówić bez słów...

Porozumiewanie się z innymi jest jedną z podstawowych potrzeb człowieka. Każdy z nas pragnie się wypowiedzieć i być zrozumianym. Są jednak osoby, które nie potrafią porozumiewać się za pomocą mowy. Z myślą o nich powstały **systemy komunikacji alternatywnej i wspomagającej**.

Misją Międzynarodowego Towarzystwa Komunikacji Wspomagającej i Alternatywnej (ISSAC) jest poprawa możliwości porozumiewania się i jakości życia osób z zaburzeniami mowy. Na terenie Polski działa **Stowarzyszenie na Rzecz Propagowania Wspomagających Metod Porozumiewania się „Mówić bez słów”**. Jego celem jest wdrażanie metod komunikacji alternatywnej i wspomagającej (AAC), dotarcie do osób potrzebujących i ich rodzin, prowadzenie szkoleń i publikowanie materiałów.

Aby pomóc naszym uczniom z Ośrodka Rehabilitacyjno – Edukacyjno - Wychowawczego w rozwijaniu umiejętności komunikacyjnych, nauczyciele wzięli udział w szkoleniu na temat: „Alternatywne i Wspomagające Metody Porozumiewania się”. Szkolenie odbyło się w Szkole Podstawowej nr 150 w Krakowie; placówka ta od wielu lat wykorzystuje system AAC. Szkolenie obejmowało zagadnienia dotyczące podstawowych pojęć, diagnozy, metod, technik i pomocy wykorzystywanych w komunikacji alternatywnej. Mamy nadzieję, że zdobyta wiedza pomoże nam zbudować systemy komunikowania się, dzięki którym uczniowie naszego Ośrodka będą mogli porozumiewać się z rodzicami, terapeutami i między sobą.

Mowa jest nierozzerwalnie związana ze sferą emocjonalno – społeczną; możliwość komunikowania się pozwala na budowanie relacji z innymi ludźmi, wyzwala moc sprawczą, motywację do działania, pozytywny obraz samego siebie, eliminuje również trudne zachowania (agresja, lęk) wynikające z niemożności przekazania tego, co człowiek czuje, czego pragnie. Komunikacja wspiera zatem rozwój osobowy - także poprzez możliwość podejmowania decyzji w codziennych sytuacjach (wybór zabawki, aktywności, ubrania).

Ważne jest, aby dziecko miało możliwość dokonywania wyboru, wyrażania swoich emocji zarówno pozytywnych jak i negatywnych.

Wprowadzając nowy system komunikacji należy pamiętać, by był on dostosowany do indywidualnych potrzeb i możliwości każdego dziecka. Bardzo istotna jest współpraca całego otoczenia (rodzina, szkoła); to właśnie my nauczyciele i rodzice powinniśmy wspólnie wspierać dziecko, by chciało i potrafiło z nami „rozmawiać”.

Literatura:

1. von Tetzchner Stephen, Martinsen Harald, Wprowadzenie do wspomagających i alternatywnych sposobów porozumiewania się, Stowarzyszenie „Mówić bez słów”, Warszawa 2002
2. Warrick Anne, Porozumiewanie się bez słów, Stowarzyszenie „Mówić bez słów”, Warszawa 1999
3. Rzeźnicka – Krupa Jolanta, „Manualne i graficzne systemy wspomagające komunikację i możliwości ich stosowania przez osoby niepełnosprawne intelektualnie”, Szkoła Specjalna, nr 2/2002
4. Minczakiewicz Elżbieta „Kształtowanie umiejętności komunikacyjnych dzieci głębiej upośledzonych umysłowo”, Szkoła Specjalna, nr 2-3 / 2003
5. Piszczyk M., Metody komunikacji alternatywnej w pracy z osobami niepełnosprawnymi, CMPP-P MEN, Warszawa 1997

Logopeda: Ewa Warchoń

Psycholog: Wioletta Błaż

nauczyciel – terapeuta: Bernadetta Fiejdasz

Sala Doświadczania Świata - Snoezelen

W ubiegłym roku z inicjatywy Pani Dyrektor i terapeutów Ośrodek Rehabilitacyjno - Edukacyjno - Wychowawczy w Krośnie wzbogacił się o nową formę aktywizowania uczniów niepełnosprawnych - Salę Doświadczania Świata, znaną za granicą pod nazwą Snoezelen. Wyposażenie sali dofinansowane zostało ze środków PFRON w ramach programu "Wyrównywanie różnic między regionami". W sali zgromadzono różnorodne urządzenia stymulujące rozwój zmysłów. Są to między innymi: kula lustrzana, reflektor oświetlający kulę, łóżko wodne, kurtyna światłowodów, emiter zapachów z olejkami, tablica świetlna - dźwiękowa, tor świetlna - dźwiękowy z tablicą kurantów, kabina lustrzana z wyposażeniem: kolumna wodna, światłowody, lampa UV, materac.

Sala Doświadczania Świata jest niezwykle ciekawą formą spontanicznego bodźcowania rozwoju dzieci niepełnosprawnych intelektualnie:

- dostarcza wiele atrakcyjnych bodźców zmysłowych, bogacąc doświadczenia dzieci

- zapewnia komfort psychofizyczny i bezpieczeństwo
- wprowadza w stan relaksacji, odprężenia i wyciszenia
- zachęca do nawiązywania kontaktu i współdziałania z drugą osobą
- motywuje do komunikowania się w możliwy dla nich sposób
- pobudza do aktywności psychoruchowej
- rozwija zainteresowania i procesy poznawcze
- pomaga w nabywaniu orientacji w schemacie własnego ciała
- ułatwia pokonywanie lęku
- wywołuje radość i zadowolenie.

Pobyty w Sali stymulują umiejętność koncentracji uwagi dowolnej na materiale słuchowym i wzrokowym. Specjalnie zaaranżowana sceneria Sali Doświadczania Świata i oryginalność bodźców odciąga dzieci od zachowań niepożądanych, które na co dzień dezorganizują zajęcia i uniemożliwiają im prawidłowe funkcjonowanie (autoagresje, stereotypie, głośne krzyki). Dzieci nadpobudliwe wyciszają się i uspokajają. Dzieci bierne i zahamowane wykazują aktywność, chęć poznawania i działania. Dzieci w przyjemnej atmosferze, we własnym tempie i podejmując własne decyzje, zdobywają nowe doświadczenia. Sala zachęca do spontanicznego poznawania świata, ale do niczego nie zmusza. Aktywizuje i umożliwia odprężenie. Wykorzystywana jest również do prowadzenia zaplanowanych, zorganizowanych zajęć takich jak: rehabilitacja ruchowa, zabawy ruchowe, zajęcia socjalizujące w grupie, zajęcia logopedyczne, ćwiczenia wg Weroniki Sherborne, uczenie określonych umiejętności (rozpoznawanie barw, liczenie itp.). W czasie wszystkich tego typu zajęć w sali należy uwzględnić jednak akceptację proponowanej formy zajęć ze strony dziecka. Dzieci, które są niechętnie do współpracy w gabinetach specjalistycznych w atmosferze Sali „otwierają się” na proponowane im czynności i zadania.

W terapii "Snoezelen" należy akceptować dziecko takim, jakim jest i nawet najprostsze możliwości zajmowania się czymś uznać za wartościowe i pozwalające mu inaczej żyć.

nauczyciel - terapeuta
Beata Słowik

Z KRONIKI OREW...

07.05.2005 - nasi uczniowie wzięli udział w XIII Przeglądzie Teatrów Amatorskich – Michalinalia 2005. Zaprezentowali etiudę teatralną pt. „Pokonamy falę” oraz inscenizację ruchową do piosenki pt. „Na miotłach”. Otrzymali nagrody i pamiątkowe dyplomy.

23.05.2005 – spotkanie integracyjne w Miejskim Przedszkolu nr 1- wspólna zabawa oglądanie teatryku w wykonaniu artystów ze Słowacji.

24.05.2005 – lekcja muzealna w Muzeum Rzemiosła w Krośnie „Wokół stołu i kuchni”.

25.05.2005 – Dzień Matki w OREW.

01.06.2005 – Piknik Integracyjny z okazji Dnia Dziecka z udziałem uczestników WTZ, ŚDS i uczniów naszej placówki.

03.06.2005 – lekcja muzealna - zwiedzanie Rynku i Kościoła Ojców Franciszkanów

05.06.2005 – Piknik Integracyjny na terenie parku Środowiskowego Domu Samopomocy w Potoku. W pikniku uczestniczyli nasi uczniowie i uczestnicy WTZ i ŚDS wraz z rodzicami i opiekunami.

17-18.06.2005 – udział w Jarmarku Krośnieńskim w ramach Wielokulturowego Festiwalu Galicja. Podczas Jarmarku nasi uczniowie wzięli udział w Paradzie Bajek. Na barwnie udekorowanych platformach przejechali ulicami Krosna.

22.06.2005 – integracyjne spotkanie z uczniami Szkoły Podstawowej nr 15 w Krośnie. Podczas spotkania nasi uczniowie zaprezentowali etiudę teatralną pt. „Pokonamy falę”. Natomiast goście przygotowali konkursy i zabawy.

25.06.2005 – III Integracyjny Rejs Żeglarski w Polańczyku zorganizowany przez Krośnieński Okręgowy Związek Żeglarski.

13.09.2005 – wyjście do Muzeum Rzemiosła w Krośnie. Oglądanie wystawy węgierskiego ceramika.

18.09.2005 – udział w III Wojewódzkim Biegu Przełajowym Osób Niepełnosprawnych Intelktualnie „Biegnijmy po lepsze jutro”.

23.09.2005 – spotkanie z przedstawicielem Sekcji Ruchu Drogowego Policji Miejskiej w Krośnie.

27.09.2005 – wycieczka do Muzeum Zamkowego „Kamieniec”.

06.10.2005 – wycieczka do Muzeum Marii Konopnickiej w Żarnowcu.

11-12.10.2005 – wycieczka do Sanktuarium Matki Bożej w Częstochowie, do Krakowa i Łagiewnik

14.10.2005 – akademia z okazji Dnia Nauczyciela.

19.10.2005 – spotkanie integracyjne z uczniami ze Szkoły Podstawowej nr 15 w Krośnie.

27.10.2005 – lekcja muzealna „Spacer historyczny po starym cmentarzu”

14.11.2005 – wyjście do BWA w Krośnie na wystawę zdjęć „Królestwo Neptuna”

29.11.2005 – zabawa andrzejkowa w OREW.

01.12.2005 – spotkanie integracyjne z uczniami Szkoły Podstawowej nr 4 w Krośnie

05.12.2005 – Św. Mikołaj w OREW.

15.12.2005 – lekcja muzealna w Muzeum Rzemiosła w Krośnie. Zwyczaje i symbole Świąt Bożego Narodzenia – warsztaty plastyczne.

06.12.2005 – w Hali Sportowo - Widowiskowej w Krośnie odbyło się spotkanie ze Św. Mikołajem. Zorganizowali je członkowie i sympatycy PCK. Na bogaty program artystyczny złożyły się występy zespołów z KDK oraz Oratorium „Twój Dom”.

20.12.2005 - spotkanie integracyjne z uczniami Szkoły Podstawowej nr 15 w Krośnie.

09.01.2006 – integracyjna zabawa karnawałowa w Miejskim Przedszkolu nr 1 w Krośnie

15.01.2006 – po raz kolejny odebraliśmy nagrody za konkurs plastyczny pt. „Najmłodsze serca spieszą z pomocą” zorganizowany przez Stowarzyszenie Rozwoju Miasta i Europejski Klub Liderów.

25.01.2006 – spotkanie integracyjne w Miejskim Przedszkolu nr 1 w Krośnie

07.02.2006 – wyjście do kina Sokół na film pt. „Bambi II”.

09.02.2006 – inscenizacja zimowa pt. „Dary Nowego Roku” - występ dla rodziców

14.02.2006 – zabawa karnawałowa w OREW

16.02.2006 - inscenizacja zimowa pt. „Dary Nowego Roku” - występ dla uczniów ze Szkoły Podstawowej nr 4 w Krośnie

17.02.2006 - inscenizacja zimowa pt. „Dary Nowego Roku” - występ dla dzieci z Miejskiego Przedszkola nr 1 w Krośnie

21.02.2006 - inscenizacja zimowa pt. „Dary Nowego Roku” - występ dla uczestników ŚDS w Potoku

22.02.2006 - lekcja muzealna w Muzeum Rzemiosła w Krośnie „W dawnym zakładzie fryzjerskim”

10.03.2006 – spotkanie integracyjne z uczniami Szkoły Podstawowej nr 15 w Krośnie.

wybór: nauczyciel – terapeuta
Ilona Dudzik

Adres Redakcji: ul. Powstańców Śląskich 16, 38-400 Krosno

Sekretarz redakcji: Bernadetta Fiejdasz

Konto Stowarzyszenia: Bank PEKAO S. A. I Oddział Krosno

Nr 1812402311111000038810611